

בצלאל מיוזרחי בין אביו אדי (מימין) ובנו אדי (משמאל) ריח מסויים

הציבור ואת הצורך למנוע פגיעות באזרחים חפים מפשע. ממילא הוא חייב לשקול אם יש לו כל הראיות הדרושות להוכחת דבריו בבית-המשפט. בעת הצורך. כבר ציינתי ויכול אשר פירסם העולם הזה על אהרונ וואזרי, בשנים האחרונות, אשר על-ידי השופט. מה דבר הטענות של הארץ? הארץ פעל תוך מילוי חובה ציבורית. העולם הזה, שהניג בארץ את המלחמה בשחיתות ובפשע על-ידי חקירה עיתונאית תוקפנית ונמרצת, יכול רק לברך את הארץ על מילוי תפקידו בפרשה זו.

כפי שגיליתי בשעתו בכנסת, היתה הבוי רתיחה קשורה בפרשות, שבהן נרצחו בני אדם. היא עופקת, כפי שהוכח במישפט זה, כשוד מזויין וכמיצעי-ירייה בינלאומיים. ו' בעיקר: הוכח שהיא עוסקת במיסחר-בסמים.

יכול להיות ויכוח על סמים כמו חשיש ומרקוחאנה, ויש מישקל לדעתם של מומחים, בארץ ובעולם. הטוענים שיש להתיר את השימוש בסמים אלה — ולוא רק כדי להוציאם מידו הפשע המאורגן.

אך לא יכול להיות כל ויכוח על המיסחר בהרוואין ובסמים "קשים" דומים. מי שפוחר בהרוואין פוחר במוות.

הארץ היה חייב, איפוא, למלא את חובתו ולפרסם את מימצאיו.

אילו היה מתגלה במישפט כי מיוזרחי רחוק מעולם הפשע, וכי הושמץ כאן אורח טוב ונאמן על לא עוול בכפו, מתוך זדון או רשלנות — היה צורך להעניש את הארץ בכל חומר הדני.

אך הוכח במישפט זה דבר שונה לגמרי: שמיוזרחי היה קשור בפושעים, שהוא דיבר עימם לפחות על עיסקתי-סמים אחת בשיחה שנערכה בכנסות שאפשרו — במקרה של מזד נדיר — לבדש מישטריית להאזין לה.

יתכן כי הארץ שגה בניסוח הדברים. יתכן שמתוך להיטות-יתר, ואולי מתוך חוסר-ניסיון, הפריז בהאשמותיו, במידה שלא איפשרה לו עוד להוכיח אותן במלואן. יתכן כי הכתב, אבי ולנטיין, אכן היה "נאיוו" ו"דיל" טאנטי", כפי שקבעה השופטת. יתכן כי עורך-המישפט, גידעו סאמט, שקיבל על עצמו את האחיות-ההחלטה, לא היה צריך להסתפק בהודעת הכתב שהמידע הוא מהימן — כפי שהעיד במישפט — וצריך היה להיכנס לביורור טיב המודיעים והראיות. יתכן שצריכים היו להביא את הכתב עצמו להעיד במישפט (דבר שלא נעשה). אך אלה הם המחללים בעלי הסיבות מיוש ניה, לעומת חומרת התמונה שהצטיירה מתוך העדויות וחומרת המימצאים שהוכחו לדעת השופטת.

ושוב — מבלי להיכנס לויכוח המישפטי התלוי ועומד, ומבלי לקבוע אם מבחינה מישפטית הייתה השופטת צריכה להעניק לנתבעים את ההגנה של "תום לב" או לאו — מבחינה ציבורית אני סבור כי לעיתונאים, שהוכיחו במיקרה זה מה שהוכיחו, היתה צריכה לעמוד ההגנה של תום-לב גם לגבי השאר. אם נכונה קביעת השופטת, שזה נוגד את החוק הדראקוני הקיים, הריני אומר — כמחוקק — שהחוק הזה טעון שינוי דחוף.

העיתונות ממלאה תפקיד חיוני בחברה הדמוקרטית. במציאות הישראלית, יש לעיתונות החוקרת והחושפת-אמת תפקיד חיוני שיבטיחים, בילעדיה לא תוכל החברה הישראלית לתפקד.

אחד מהעיתונאים צפוי למאסר או לתשלום פיצויים כבדים, גם במקרים שהוא מוכיח שצדק לגבי חלק משמעותי של הדברים שפירסם — תהיה זאת מכה מוחצת לפעולת העיתונות החופשית.

רצתי בכל אזרה להגנה מפני שרירות-ליבה של העיתונות. בוודאי, בתנאי שהאזרה, הבא לתבוע הגנה על שמו הטוב, דינו תהייה נקיית. כפי שקבעה השופטת עצמה, לא היו ידיו של בצלאל מיוזרחי נקיית-ביותר.

והערכות מישטריות. הוא לא נועד לפירסום, ואין בו חומר-ראיות.

אחד מה-11, בעל-המועדונים רפי שאולי, נחשד בקשר עם פושעים. לא הוכח דבר פלילי, והשופטת רשמה כי "מחסור הוכחות לא אוכל לקבוע דבר בנידון זה."

● מטעם האגדה, המופיע באותו מיסמך, נחשד כאיש מס' 1 בעולם הפשע — כלומר, כראש ממשלת הפשע. כך טען גם הארץ. בכתבות קודמות, מטעם מוגדר על-ידי מיוזרחי כאביו הרחוק. למרות שמנטש עצמו נחקר ארוכות במישפט, לא נתגלו לגביו עובדות חשובות חדשות. לכן קיבלה השופטת את מימצאי חקירתו של מאיר שמגר, שחקר את הפשע המאורגן, ושקבע בזמנו כי "אין בידינו ראיה שמרדכי צרפתי ("מנטש") אכן שולט על תחומי הפשיעה."

● השופטת אישרה כי מיוזרחי נתפס בנעוריו בכמה פרשיות של רכוש גנוב, וכי ערק מצה"ל. היא פסלה לחלוטין את התיאור שניתן לאחר מכן על-ידי גנדי, כאילו היה מיוזרחי הייל מצטיין. מיוזרחי שוחרר לבסוף מצה"ל לפי המלצת פסיכולוג, אחרי שיספר שהוא מעשן סמים. היא אישרה כי מיוזרחי העלים הכנסות בהזדמנויות שונות. היא אישרה גם שהשתמש לא פעם בלשון של שוונות, אשר יכלו להתפרש כאיומים במעשי-אלימות חמורים. בשיחה אחת שהוקלטה, קבע גנדי כי אלפי אנשים מוכנים לעשות למען מיוזרחי את הכל, ונרמז כי זה כולל מעשי-אלימות.

● השופטת לא קיבלה שום עדות של "פפה" רוקני שטיין, הפושע המועד שניסה לטחוט כספים ממיוזרחי. ממילא לא נתקבלה כראייה טענתו של "פפה", בשעת מעצרו ומישפטו, כי הוא עשה עסקים עם מיוזרחי, וכי הוא יודע על מעשים פליליים שלו. ידידיו של מיוזרחי שיכנעו את "פפה" להודות במישפט, וכך נמנעה חקירת "פפה" על כוונת דבריו אלה, וגם חקירתו של מיוזרחי עצמו במהלך המישפט.

● השופטת מאמינה כי למיוזרחי היה חלק בעיסקות קרקעות בגדה המערבית. יחד עם גנדי (שהיה בשעתו אלוף פיקוד המרכז) ועם מנטש, השתתף מיוזרחי בארוחה במסעדת ציון בכרם-התמנים, שאליה הוזמן יחזקאל סהר, מי שהיה פעם מפכ"ל הציבורי. ניתן היה להסיק כי באותה ארוחה, שוכנע סהר לפרוע המחאה, שעד אז טירב לפרעה, בקשר עם עיסקות אלה. שותפו של סהר אמר על אותה ארוחה "זה היה כמו בסרט".

● השופטת האמינה כי בפרשת המלון באי סן-מרטין (בים הקאריבי), שנחשפה לראשונה על-ידי העולם הזה, פעל מיוזרחי כשותף של אהרונ וואזרי, אף שהעיסקה עצמה לא יצאה לפועל.

עד כאן הפרטים העיקריים ברשימה. נובע ממנה כי מיוזרחי הסתובב כל חייו בחוגים של פושעים מסוכנים, וכי עשה עימם עסקים. לדעת השופטת, לא הוכח שהוא תופס מקום כהיר ארכיבי של השפע המאורגן, אם יש זאת.

החוק והתפקיד

די שאדה המרכזית היא אם לאור העובדות האלה, היו צריכים להרשיע את הארץ או לאו. זוהי שאדה של חוק ושל פירוש החוק.

לצא אביע על כך, כמובן, שום דיעה, כי זהו "סוד יודיעה" ובית-המשפט העליון עוד יתן את דעתו על כך. אביע רק דיעה על הצד הציבורי של העניין. כחבר-כנסת שיש לו גם נסיון של עורך-עיתון.

חוקי-השירות הוא חוק דראקוני, המגביל בצורה החמורה ביותר את חופש-העיתונות. אינו היה מקוים בארץ חוקיות-העיתונות, למרבית המגדיר בפירוש את חובת העיתון ותפקידיו, יתכן והמצב היה שונה לגמרי.

כל עורך, בשקלו אם לפרסם כתבת-חקירה, חייב לשקול זה מול זה את הצורך במילוי תפקידו לטובת

מיליון ל"י, 400 אלף ואף 150 אלף, בסוף קבעו כי יתקשרו זה עם זה באותו ערב כדי "לסכם את העיסקה". השופטת קבעה בפסקיהדין כי "הלבן" הוא הרואי, וכי אין ספק שדובר על עיסקת-הכרחה של סם נורא זה. "מסקנתי... היא כי אמנם התייחסה השויה הנדונה לעיסקה או לעיסקות של סמים". אך השופטת הוסיפה שאין כל הוי כחה לכך שהעיסקה אכן יצאה לפועל.

במקומות אחרים בפסקיהדין קבעה השופטת שבצלאל מיוזרחי אכן עשה עסקים עם אהרונ וואזרי ונתן להם כספים. אף שהכחיש זאת נמרצות.

כל זה אינו מספיק כדי להרשיע את מיוזרחי במישפט פלילי, בעוון הברחת סמים. זה גם לא הספיק כדי להוכיח כי "בצלאל מיוזרחי קשור למימון הברחת-סמים בקנה מידה גדול בישראל", כפי שסברו קציני-מישטרה, וכפי שטען הארץ בסתבה.

אך אם אדם מתרועע באופן קבוע עם ראשי כנופיות-פשע מן המופכנות ביותר בארץ, אם הוא עושה עימם עסקים כלשהם, אם הוא מדבר עימם על עיסקה של הרואיין תוך שנגקבים סכומים-גדולים, ואם נקבעת התקשרות חשד סביר מאד שהאיש קשור במיסחר-בסמים. "דגש סיכום עוסקת" — די בכך כדי לבסס פשוט לא ייתכן מסקנה אחרת.

העובדה שאהרונ וואזרי אכן עסקו בסמים, הוכחה על-ידי פעולות קודמות של המישטרה, ואין ספק לגביה. אושרי נתפס בהברחת סמים, בעיקבות פעולת-חקירה ממשכת, שבה נחשפה רשת קבועה של הברחות שיטתיות. אחד מהשניים גם היה קשור, כנראה, בפרשת ההברחה של מגי כהן (כיום מזכירו של צ'ארלי ביטון בכנסת) שנחטפ נמל כשהוא מנסה להעביר לאמריקה כמות גדולה של חשיש, שהוחבאה במכונית של חברתו האמריקאית. בתו של פוליטיקאי ידוע, על כך נדון מגי כהן לשש שנות-מאסר, בתוספת חצי-שנה על ששינה את עדותו כדי לחפות על יומי-העיסקה.

השופטת קבעה שלדעתה ידע מיוזרחי על המעורבות של ידידיו בעיסקת-סמים.

הרשימה השחורה

השופטת לא השאירה כל ספק לגבי מעמדם של אהרונ וואזרי, כראשיה של כנופיות-פשעים, הפועלת בארץ וברחבי העולם.

● השופטת אישרה את כל המימצאים של העולם הזה לגבי "העוקץ הדרום-אפריקאי" — מיבצע-פשע שנועד לגזול את כספי ישראל דרום-אפריקאים, שביקשו להבריח את הונם מאותה מדינה. במיבצע זה קשורים אהרונ וואזרי.

● השופטת אישרה כי רחמים אהרונ היה שותף לנסיון להפיץ בארץ מטילי-זבה מוזויפיים, לחשדה בו גם בהקשר לנסיון להפיץ המחאות בנקאיות מוזויפות, כדי להוציא במירמה כספים מיהלומנים.

● השופטת סברה כי היה צריך להעמיד לדין את אושרי על השתתפות בשוד מלטשת-יהלומים ב-1969.

● השופטת תיארה בפרוטרוט את הדרך שבה השתלטו שבייה אושרי ורחמים אהרונ על חברת וימפי בישראל, וקבוצת שהדבר נעשה באמצעים פלואים ובלתי-כשרים, וביכולת האיום באלימות. הפרשה מזכירה את הדרך שבה רגילה המאפיה להשתלט באמריקה על עסקים לגיטימיים, באמצעי-טרור ואיומים. בפרשה זו מעורב גיטו של מיוזרחי, רושה, השופטת מאמינה כי מיוזרחי עזר לפחות לממן עסקים אלה, על-ידי מתן הלוואות לאהרונ ולרושה.

● השופטת ניתחה את פרשת המיסעון אלי רונן, מי שעמד לאחרי מכן להתמנות כיועץ לשר-הדתות אהרון אברהם-צירא. מיוזרחי, יחד עם ידידו, האלוף רחבעם ("גנדי") זאבי, התלונן במישטרה כי הארץ ניסה לשחד את רונן זה, כדי שישמור עדות כוזבת נגד מיוזרחי. השופטת לא האמינה לו.

לפני שנים נתפס רונן בנסיון לשחד מוכסים בגשר דמיה, כדי שאפשרו לו להבריח ארצה משאיות עמו' סובסוזורה. הוכן לרונן מארב, אך הוא הופיע במקום בליוויית אלוף בצה"ל (לא גנדי), ועל כן בוטל המארב.

● שלושה אלופים — ביניהם גנדי ואותו אלוף, הופיעו בארוחה מזור במועד במישרדו של מיוזרחי, כאשר ערכו שם חוקרי מסי-הכנסת חיפוש. הדבר עלול היה להשפיע על החוקרים ולרמוז להם כי מיוזרחי נהנה מחסות האלופים. מיוזרחי אכן נתפס בכמה העלמות-יטם (זהו הגורדה החמישית בתביעה), — זו שלגביה קבעה השופטת כי הארץ הוכיחה את טענותיו).

יש לציין כי לעומת זאת לא גילו חוקרי מסי-הכנסה, בכל השנים, הוכחה לכך שמיוזרחי עוסק בפשיעה. בספריו מופיעים רק עשרות המליונים שקיבל מן הממשלה, כשאר המלונאים, למימון בניית בתי-המלון שלו. אנשי הארץ טענו, אמנם, שכספי "הפשע המאורגן" חבויים בחו"ל, ומופעלים משם למימון הברחות-הסמים, אך לא הצליחו להוכיח זאת.

● השופטת בדקה את מהימנות "מיסמך ה-11", שמילא תפקיד חשוב בשיקולי הארץ. זהו מיסמך מודי-עיני, שבו סוכם כי המישטרה ומסי-הכנסה ישתפו ביניהם פעולה בבדיקת עסקיהם של 11 חשודים מרכזיים, וביניהם מיוזרחי. כמה מהאשמות הארץ לא היו אלא העתק ההשערות שהופיעו במיסמך זה. בארצות-הברית נתפסו פושעים מרכזיים על עבירות מסי-הכנסה, אחרי שנכשלו כל מאמצי המישטרה להרשיעם בעוון פשיעהם. כך קרה לאל קאפונה המפורסם. ליווייתו הפשע אינם עוסקים בעצמם בפשעים, אלא באמצעות שליחים רחוקים, ומכאן הקישי בהרשעתם.

מיסמך ה-11 לא הסתמך על עובדות בדוקות. שניתן להוכיחן בבית-המשפט. אלא על ידיעות של מודיעים